

ОДНОСТАЙНО ПРОГОЛОШУЄМО: ПЕРШОСТІ НЕ ЗДАМО!

НОВИМ життєдайним струменем влилися в серця мільйонів радянських людей історичні рішення XXII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Грандіозна Програма КПРС викликала невпинну ініціативу, небачений ентузіазм у всіх трудівників міст і сіл нашої Батьківщини. В авангарді будівників комунізму сміливо й впевнено крокує наша завзята юць.

Героїчні діла вершать сільська молода гвардія. Її передній край — це боротьба за велику кукурудзу. Перший і відчутний успіх на цій ділянці молоді Кіровоградщини здобула в минулому році. Величаво і сонцялюбиво пропливає через увесь зал обласної філармонії пурпурний стяг — нагорода Центрального Комітету ВЛКСМ і Міністерства сільського господарства СРСР. Стоячи віддають шану червоному знаменю юнаки й дівчата, ті, чийми невтомними руками, гарячими серцями вибороно першість у змаганні обласних комсомольських організацій по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи. Так, це дійсно зворушливо! Не одні очі, а маси здобували цю перемогу цілорічною напруженою працею. 700 комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградщини виростили по 50—70 центнерів зерна кукурудзи з кожного гектара, а 40 колективів сягнули ще вище: одержали по 70 і більше центнерів!

Відомляти не тільки на всю область, а й далеко за її межами стали нові імена комсомольських маяків. Це — Люба Черкес із Знамянського, Микола Цертій з Новоукраїнського, Галина Мальована з Новопрасівського, Раїса Адаменко з Бобринецького, Сергій Гиняк з Олександрівського районів та багато-багато інших. Звісно, за хорошу працю у нас і шана висока. Комсомольські організації Новоукраїнського, Олександрівського, Новопрасівського, Хмельницького районів нагороджені легковими автомашинами і мотоциклами. Багато юнаків і дівчат-кукурудзіводів — передовиків змагання нагороджено почесними грамотами та цінними подарунками. А деякому довелось й почервоніти. Ні, не випадково ще до початку роботи зльоту у переповненому залі молоді жандувала: «Голованівці, де ваша кукурудза?», «Комданівці, де ваша слава?», «Рівнянці, де ваше м'ясо?» (хоча мова й тут велася виключно про кукурудзу, звідки рівнянцям дуже слухний, хай мотають на ву!).

Якби всі ланки виконали свої зобов'язання, говорна у своїй доповіді секретар обкому ЛКСМУ О. Ф. Мальованин, то наша область одержала б додатково понад два мільйони пудів зерна кукурудзи.

ДВА мільйони пудів — ось які наші резерви! Як використати їх, здешевити виробництво продукції — навколо цих питань і вели розмову ланкові і трактористи, секретарі комсомольських організацій і бригадири на зльоті.

Весна владно стукає у двері. Та новгородцін це не турбує. Торік в районі лише 10 ланок виконали свої зобов'язання. Але урок не пішов на користь. Вони й тепер не дуже успішні — вивезли на комсо-

28 лютого відбувся обласний зльот молодих кукурудзіводів. Учасники обговорили доповідь секретаря обкому ЛКСМУ О. Ф. Мальованин «Про завдання молодих кукурудзіводів по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи в 1962 році».

В зльоті взяли участь другий секретар обкому КП України Л. Г. Кравченко, заступник голови обласного Л. О. Чуйко, редактор газети «Кіровоградська правда» О. К. Піскунов, організатор ЦК ВЛКСМ по Кіровоградській області Ю. П. Шіляев, інструктор ЦК ЛКСМУ М. Я. Саранчук.

мсьські гектари від запланованих лише десяту частину добрих.

Новогеоргіївці теж не виконали зобов'язання. Але ніні вони виявилися більш «досвідченими» — взяли за нижні зобов'язання, мовляв, може тепер височимо.

В Компаніївському, Онуфривському, Бобринецькому районах вивезено на поля лише по 0,4 тонни перегною на гектар. Де вже тут спо-

діватися на 50-центнерний врожай! А на кліматичні умови вини не звалиш — добре послужила зима дбайливим господарям, які працюють за правилом: якщо в полі гною густо, то в коморі не пусто.

ТА доля врожаю залежить не тільки від добрив, насіння, а головне від техніки. Адже сьогодні стоїть питання: не тільки виробляти багато зерна, а й дешевого зерна, і виробляти його по-гіталовськи! Цей заклик молодих новоукраїнських механізаторів знайшов гаряче схвалення і впроваджується в життя у Новоархангельському, Олександрівському, Кіровоградському та інших районах.

Прикладом у цьому виступають Володимир Яковлев — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу імені Димитрова Вільшанського району, Яків Петрик — механізатор колгоспу імені Ульянова Ульянівського району та інші. Вони підготували знаряддя, устаткували квадратно-гнездові сівалки, пристроями для одночасного внесення з насінням міндобрив у гнізда, практично вчать трактористів гіталовським методам праці.

Але зовсім протилежна картина в ряді колгоспів Добровеличківського, Петрівського, Вільшанського районів. Тут техніка погано зберігається, повільно ремонтується.

Бобринецькому району не вистачає сто, Петрівському — 60 механізаторів. А комітети комсомолу колгоспів і палець об палець не вдарили, щоб взятися за підготовку кадрів. Є немало дівчат, які бажають оволодіти механізаторськими професіями, але райкоми комсомолу чомусь довго розкачуються, не йдуть назустріч благородному прагненню їх.

СВОЇМИ практичними ділами, шедрими думками ділилися з учасниками зльоту Герой Соціалістич-

ної Праці Ф. Я. Косянчук — ланковий колгоспу «Правда» Знамянського району, В. Яковлев — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу імені Димитрова Вільшанського району, Р. Адаменко — ланкова колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району, Н. Касяненко — ланкова колгоспу «Україна» Олександрівського району, В. Ільченко — бригадир учнівської виробничої бригади Данилобаликівської середньої школи Ульянівського району, А. Бреус — агроном колгоспу ім. Карла Маркса Новопрасівського району та інші.

Затамувавши подих, слухали молоді кукурудзіводи свого прославленого вчителя дівчі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталова. Зерня його цінного досвіду глибоко запали в душу кожного юнака і юнки. Вони знаходять і ще більш знайдуть в них благодатний ґрунт, з якого проростуть нові косянчуки, нові гіталови.

— Навчання і ще раз навчання! — радить О. В. Гіталов молодим кукурудзіводам.

Учасники зльоту прийняли зобов'язання обласної комсомольської організації по вирощуванню високого врожаю кукурудзи на 1962 рік.

З величезним піднесенням учасники зльоту прийняли вітальні листи Центрального Комітету КПРС і Центрального Комітету КП України.

Від імені обласного комітету ЛКСМУ багатьом кращим кукурудзіводам вручено цінні подарунки та грошові премії.

В кожній промові, проголошеній з трибуни, в одвертих розмовах у перервах, відчувалось глибоке розуміння молодими кукурудзіводами постаєлих завдань, шире піклування про виконання взятих на 1962 рік зобов'язань. Вони одноставно проголосували: першості не здамо, високу відзнаку — Червоний прапор надійно попишемо на Кіровоградщині.

До 5 березня буде 1000 літрів

Ще минулого року ім'я Надії Вишневої нічого нікому не говорило. На виробничих нарадах комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу імені Петровського, де вона працює, про дівчину навіть не згадували. Що, мовляв, про неї говорити, доглядає нетелів і хай собі доглядає.

І Надія доглядала. 22 телів відрізнялися в черді своєю вгодністю. Знали всі: то Надіїні. Ще ретельніше годув, доглядає їх Надія після розтелення. Все робить так, як радить зоотехнік. Так і виплекала хороших корів.

Щодня здає дівчина по 14 літрів молока з розрахунку на кожну корову. Тільки за січень від кожної первістки надійла молока доярка 437 літрів молока. В районі ніхто в цей час не має стільки, а комсомолка міркує про підвищення надойв.

— До 5 березня — дня відкриття Пленуму ЦК КПРС — буде тисяча літрів, — говорить Надія.

Г. ЗАКОТІН,
І. НЕНЬКО.
Петрівський район.



ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 26 (533)

П'ятниця, 2 березня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ВИХОВАННЯ НОВОЇ ЛЮДИНИ І ЗАКЛАДИ КУЛЬТУРИ

ДО БІБЛІОТЕКИ Другого імені Петровського цукрокомбінату заходять все нові й нові люди. Кадрові робітники і ті, що вчора сиділи на шкільній лаві; люди, які пройшли академії життя і зовсім юні, які невпевнено роблять свої перші кроки; високоосвічені працівники і люди, що мають лише початкову освіту. Різні характери, різні здібності і нахили, різні смаки і уподобання...

В черзі стоїть електрик Валентин Скічко. Хлопець зазнайкуватий, любить часом похизуватись над дедим, може ні за що образити людину. Бібліотекар Надія Мірошніченко добре знає це. Валентиніві разом з іншими будувати комунізм, жити в ньому. Звичайно, з таким характером важко буде в житті і йому, і тим, хто поруч з ним. Погані звички, характер потрібно ламати. Але як? Одним ударом цього не зробиш. На свідомість хлопця впливатимуть товариші, бесіди агітатора, лекції, кіно. Звичайно, і прочитані книги. Ось зараз Валентин підійде до столу видачі літератури. Що ж сьогодні порадити йому прочитати? Щоб прочитане лишило слід в душі, змусило задуматись над власним життям, над своєю поведінкою. А що, коли порадити «Молодість» Олександра Бойченка? Хороша книга, герої — молоді люди. Скільки в них благородства, людяності, чемності...

— Валентине, ви здаєтесь не читали Бойченка, — говорить Надія Мірошніченко. — Ні? Раджу почитати роман «Молодість»... Для вас це дуже хороша книга...

Багато читачів у бібліотеці. І кожного з них Н. Мірошніченко добре знає. Знає їх смаки і характери. І до кожного в разі потреби може знайти шляхи впливу, шляхи, які б змінили погляди людини, думки.

Бібліотека Другого імені Петровського цукрокомбінату — не просто пункт обміну книг, а центр великої роботи по вихованню читачів в дусі комуністичної свідомості. Лише останнім часом тут проведено диспут «В чому зміст твого життя?», тематичний вечір «Трудом і пісню славимо Вітчизну свою».

Партія ставить завдання виховання всього населення в дусі наукового комунізму, в дусі комуністичної свідомості й ідейності. У Програмі КПРС вказується: «В поведінці кожної людини, в діяльності кожного колективу і кожної організації комуністичні ідеї повинні органічно поєднуватися з комуністичними ділами».

В цьому головне завдання всієї ідейно-політичної і культурно-виховної роботи, запорука успіхів комуністичного будівництва, ключ до повного розв'язання всіх найскладніших господарських і політичних проблем, у цьому весь зміст діяльності працівників культосвітніх закладів. Пропаганда морального кодексу будівника комунізму, виховання нової людини, яка гармонійно поєднує в собі духовне багатство, моральну чистоту і фізичну досконалість — в завданням завдань працівників культосвітніх закладів. Всебічний і гармонійний розвиток особи — не стихійний процес. Ним потрібно вміло і цілеспрямовано керувати. Риси нової людини прищеплюються поступово нашими трудовими буднями, під час дозвілля. За-

клади культури мають такі могутні фактори впливу, як кіно, книги, художня самодіяльність. З кожним роком все більш повноцінним і змістовним стає життя наших людей, все більше часу залишається у них для дозвілля. Це відкриває нові можливості впливу, залучення людей до культурного будівництва, сприяє розвитку громадських за-

кладів культури рішення XXII з'їзду КПРС, нової Програми партії, виховання нової людини стало ніні основним змістом роботи культосвітніх закладів області. Мощенська бібліотека Гайворонського району, де завідує Г. Грицай, нагородила в цій справі чудовий досвід. Бібліотека працює без вихідного і з продовженням днем. Тут є три громадських бібліотекаря, чотирнадцять книгонош. Конкретно, цілеспрямовано, наступально ведуть всі вони пропаганду рішень партії, передового досвіду в сільському господарстві.

НОВИМИ, більш дійовими формами роботи озброїлись сільські клуби. Тематичні вечори і лекції з широким використанням науково-популярних, і документальних фільмів, зустрічі з передовиками виробництва, вечори запитань і відповідей, усні журнали, свята урожаю, Серпа і Молота. Про успіхи в роботі культосвітніх установ ми розповідаємо на 2-й і 3-й сторінках сьогоднішнього номера газети.

В другому Аджамському сільському клубі створена кімната комуністичного завтра. Тут обладнано художньо оформлені стени, які розповідають про перспективи комуністичного розвитку СРСР, республіки, області, району і колгоспу за 20 років. Виготовлено альбом «Курс — на майки». Тут же — матеріали XXII з'їзду КПРС. В кімнаті постійно чергують агітатори, є книга запитань відвідувачів. Агітатори систематично висвітлюють роботу колгоспних передовиків.

Але не всі культосвітні заклади перебудували свою роботу в світлі вимог XXII з'їзду КПРС, деякі — працюють вкрай незадовільно. Про це красномовно говорить той факт, що Дончинська, Федорівська і Микола-Бабанська бібліотеки Бобринецького району за 9 місяців минулого року видавали в середньому по одній книзі в день. Не проводять ніякої роботи по вихованню нової людини Степанівський сільський клуб Бобринецького району, багато клубів Новомиргородського району. Всі ці недоліки, як правило, наслідок поганого добору кадрів. Багатьма клубами завідують люди, далекі від культури, які не люблять роботу з молоддю. А між тим дуже мало випускників десятирічок послано на роботу в клуби.

У своїй діяльності культпрацівники не повинні забувати, що їм належить відповідальна справа виховання нової людини, велика роль в справі комуністичного будівництва. Адже чим вища свідомість членів суспільства, чим повніше й ширше розгорнеться їх творча активність, тим швидше й успішніше ми перетворимо в життя Програму комуністичного будівництва.

VIII з'їзд профспілок України

28 лютого в Києві, в Сейдному залі Верховної Ради УРСР, відкрився VIII з'їзд профспілок України. З'їзд заслухав і обговорив звіт Української республіканської ради профспілок і завдання профспілкових організацій республіки в світлі рішень XXII з'їзду КПРС, намітив шляхи дальшого поліпшення діяльності профспілок.

З'їзд відкрив голова Укрпрофради В. К. Кліменко. До президії з'їзду обрано І. П. Казанець, М. В.

Підгорний, П. Ю. Шелест, В. В. Шербицький, секретар ВЦРПС О. О. Булаков, знатні люди промисловості, будов, діячі науки і культури.

З великим піднесенням, під бурхливим оваціями присутні обирають да почесної президії з'їзду Президію ЦК КПРС на чолі з вірним лєнінцем товаришем М. С. Хрущовим.

Затверджується такий порядок денний:
1. Звіт Української республіканської ради профспілок.

2. Звіт ревізійної комісії.
3. Вибори Української республіканської ради профспілок і ревізійної комісії.

Слово надається секретареві ЦК КП України І. П. Казанцеву. Під тривалі оплески він оголошує привітання ЦК КП України VIII з'їздові профспілок республіки.

З доповіддю в першому питанні на з'їзді виступив голова Укрпрофради В. К. Кліменко. Звіт ревізійної комісії зробив її голова В. С. Дуб. Потім почались дебати.

до п'ятої обласної конференції працівників культури



СІРИЙ осінній день. Похмурі і стомлені бредуть заробітчани. Ось один з пилкою. Хто він? Чи пощастить бідолаші знайти хоч якусь роботу, аби мати на прожиття? Може це селянин, в якого поле не вродило, і вдома плачуть голодні діти?

Поволі, в тяжких роздумах йдуть заробітчани під непривітним холодним осіннім небом. І, здається, що ось-ось вони переступлять рамку, стануть навколо тебе і будуть жалітися на свою тяжку долю.

Картина вражає своєю динамічністю, гармонією фарб, психологічним розкриттям образів. Видно, що художник вклав у неї весь свій хист, багато праці. І, подивившись полотно «На ринку у Єлисаветград», яке виставлено в обласному музеї, мимоволі виникає бажання познайомитися і з іншими творами художника і, зрештою, з ним самим. Певно, є в ньому щось цікаве, значне, якщо своїм мистецтвом він підкоряє серця людей.

Броніслав Анатолійович Домашин родом з Кіровоградщини. Рано відчув він нестримний потяг до прекрасного. Перші несміливі, але не позбавлені виразності, дитячі спроби олівцем. Стремління хлопця підтримали батьки, вчителі.

Закінчено школу. Служба в армії. Талант Броніслава, мов зерно у добром ґрунті, проростав, розкочувався. Звичайно, завдяки повсякденній наполегливості. І в армії Броніслав одержав цілковиту підтримку і допомогу, бо приносив людям своїми картинками радість і насолоду.

Згодом він — учень Одеського художнього училища. Ті роки Броніслав згадує з особливою теплотою. Саме в училищі досвідчені викладачі Л. Є. Мучник, Д. М. Муцельмахер та інші прищепили здібному юнакові хороші естетичні смаки, навчили розуміти велике значення мистецтва. Мабуть, тут Броніслав і відчув щастя перших творчих здобутків.

Училище закінчив він успішно, а його твір «Колективізація» був представлений на першій республіканській виставці дипломних робіт у Києві. Її схвально сприйняли жителі столиці.

Зараз Броніслав пише дуже багато. Теми його полотен найрізноманітніші. — починаючи від майстерних натюрмортів і кінчаючи уславленням будівників комунізму. Взяти хоча б портрет Героя Соціалістичної Праці Л. Бершадської-Музики. У доріжки проникливий погляд, в усій постаті її відчувається велика енергійність.

Мені пригадуються й інші роботи Б. Домашина. Це — «Маки» і «Юність». Виконані вони на високому рівні.

Художник постійно перебуває у вирі життя, глибоко вивчає його, отож і полотна його щирі, привабливі. А скільки ще є творчих задумів! Однак, поки що нам залишається лише з нетерпінням чекати нових робіт Броніслава Домашина.

Є. БЕСПАЛОВ-РАДИЧ.



З КОЖНИМ роком нове все заловляти більше і бурхливіше входить в наше життя.

Інакше й неможливо, адже радянські люди будують комунізм, з яким пов'язані найсвітліші ідеали, і багато форм і методів вдосконалюються, набирають нових якостей, інші ж зовсім відпадають, як застарілі. Мені, працівникові кінофікації, хочеться розповісти про свіжий струмінь у нашій сфері діяльності.

А ПОБОЮВАННЯ — МАРНЕ

ВІДКОЛИ й існує кіно, глядачі звикли до контролерів. Мислилось, що так і повинно бути: комусь треба слідкувати за порядком і «опускати шлагбаум» перед безбілетчиками. Але

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 2 березня 1962 р., 2 стор.

ось наприкінці минулого року дирекція кіровоградського кінотеатру «Хроніка» вирішила, що годі перевіряти чесність кожного глядача. Хоч трохи і дивно це звучить, все ж то був експеримент, а в будь-якому експерименті є частка ризику. Отже, не обійшлося і без побоювання. Проте вже перші кілька днів роботи кінотеатру без контролера показали, що воно було марним. До того ж, яку величезну користь ми одержали!

Вдумайтесь: трудівник йшов дивитись фільм, в якому розповідалось про ризику комуністичного, про високу свідомість і мораль, що панує в нашому суспільстві, а перед цим ставилась під сумнів його добродійність. Одне перечеило іншому.

Тепер кіноустановки без контролерів набрали широ-

ГОСПОДАР ЧАРІВНОГО ПРОМІННЯ

НЕВИСОКИЙ, чубатий хлопчина, всупереч забороні батьків, цілими днями просиджував біля дверей кіноапаратної Кіровоградського клубу залізничників. Він з охотою допомагав механіку приносить короби з фільмами, розклеювати афіші. За це йому дозволялося дивитися з проєкційної кімнати кінокартинки.

Не менш цікавила юнака і сама праця кіномеханіка. Він уважно, наче зачарований, слідкував за чіткими рухами рук спеціаліста. А вечорами, вивчивши уроки, на власноручно сконструйованому фільмоскопі пробував демонструвати «свої» фільми.

— Що, Миколо, подобається тобі у нас? — одного разу запитали його в апаратній.

В очах хлопчика засяяли іскорки щастя. Що міг тоді відповісти захований в кі-

но?.. А через деякий час, після закінчення школи, Микола Будулатій почав працювати в клубі залізничників. Про молодого кіномеханіка зразу ж заговорили, як про здібного спеціаліста.

Повернувшись з рядів Радянської Армії, Микола знову віддається улюбленій справі.

— Поговоріть з Будулатієм, — порадили керівники кінотеатру «Мир». — Хороший товариш, справжній майстер своєї справи.

І ось ми в кінопроєкційній кімнаті. На силових шифах і силових випрямлячах миготять чорні стрілки електроприладів, горять різнокольорові лампочки, а поряд з новітніми кінопроєкторами «КПТ-3» працюють в білих халатах чергові кіномеханіки. Комсомольці Микола Будулатій і Іван Чернявський та інші під ке-

рівництвом Івана Григоровича Заласного встановлювали власними силами ці апарати.

— Хороші проєктори, останнє слово техніки, — захоплено говорить Микола. — А втім, якщо за ними погано доглядати, то вони швидко вийдуть з ладу.

Але хіба може до цього допустити член бригади, яка змагається за звання колективу комуністичної праці? Звичайно, ні. Завдяки вмілому використанню апаратури, вона проробила без ремонту біля п'яти тисяч годин.

Багато чому навчився Микола Будулатій за дев'ять років. Нещодавно йому присвоїли першу категорію. Він відвідує підготовчі курси — мріє вступити у Львівський кінотехнікум. Нелегко сполучати роботу з навчанням, але заступник секретаря комсомольської



організації кінотеатру ходить час. Знаходить час і для громадської діяльності. Микола — активний учасник художньої самодіяльності, редагує стіну газету «Комсомолец».

Добре, коли в житті тлієш, а горши. Ця риса в повній мірі притаманна Миколі Будулатію — зичайному радянському хлопцеві.

М. ГАЛИЧЕНКО.

ПОТРІБНА ДОПОМОГА.

— СЬОГОДНІ не зібralись, — якоесь байдуже, звикло проговорив режисер І. П. Сагайдаков.

— А вже початок десатої, — зітхнула вчителька Марія Олександрівна Полішук

Світлана Тенякова зняла з вішалки пальто:

— В кіно вони ходять, а на репетиції їх раз на тиждень побачиш...

— Ти про кого? — зразу ж загорівся Іван Петрович.

— Самотугу і Захарченко. Подивились у залі новий кінофільм і будьте здорові. Навіть не заглянули на заняття.

— Що ж ти раніше мовчала? — зовсім розсердився режисер — Я б наказав черговому, щоб нікого з учасників не випускав з приміщення (!!).

Так закінчилася одна з репетицій в Олександрійському народному театрі. Та коли б тільки одна! Я був присутній на п'яти заняттях колективу, але жодного разу не побачив навіть п'ятдесяти процентів акторів, зайнятих у виставі «Північна мадонна», яку вже близько дев'яти (!!) місяців готує театр.

... Це, так би мовити, фінал. А що було раніше? Раніше був початок цієї історії довжиною в три роки. Саме тоді, в травні 1959 року, аматорам Олександрійського міського Будинку культури присвоїли високе звання. Перший на Кіровоградщині (і до цього часу єдиний) Народний театр відкрився!

Самодіяльних артистів цілком закономірно підняли на «вищий рівень». Які тільки п'єси не грали вони тоді! «Перша кімната» В Вишневецького, «Богдан Хмельницький» О. Коліщчука, «Юність батьків» Б. Горбатова, «Розлом» В. Лавренюка, «Кіпосні» за мотивами повісті М. Лескова «Тупийний художник»... Всі ці вистави поставив незмінний керівник колективу Заслужений артист УРСР І. П. Сагайдаков.

Та час не стоїть на місці. Життя бурхливо, невпинно мчить вперед. Торкнулось воно своїм свіжим вітерцем і олександрійських аматорів. Дехто з учасників Народного театру вступив до інститутів і технікумів країни, кілька чоловік виїхали з міста. Це закономірне явище. А чим пояснити той факт, що перестали відвідувати репетиції окремі ветерани гвотка? Іван Петрович якое не замислюється над цим. Він просто регулярно, приблизно раз на тиждень, відвідує кабінет секретаря міському комсомолу і скаржиться:

кого розповсюдження. На сьогодні їх налічується в області тридцять сім, незалежно від того, чи працюють вони в кінотеатрах, чи в інших культурних закладах. На дати йому хоч «найгіршу» роботу. Треба відмітити, що обидві сторони одразу знайшли спільну мову, і пенсіонерам не був призначений директором кінотеатру. Громадським директором, тобто, з усією душею взявся

Свіжий струмінь

«страхах порядку і чесності».

НА НОВОМУ ПОСТУ

РАНИШЕ Калістрат Іванович Віницький працював директором лісогоспаду. Що не кажіть, а посада висока і відповідальна. Та врешті-решт будь-який пост підводить до одного фінішу — пенсії, якої, звичайно, не уникнув і К. І. Віницький. Спочатку почував він себе і негопако — ні тобі настірливих телефонних дзвінків, ні цілоденної виробничої метушні, що прямо вимотує нерви, ні суворих попереджень вищестоячого начальства. Одне слово, благодать. Та чомусь дуже швидко ця благодать переросла у звичайнісіньку нудьгу. І Калістрат Іванович не витримав — подався в Голованівський районний відділ культури. Він попросив завідуючого

Калістрат Іванович за доручену йому справу, і зараз хочеться лише побажати деяким штатним директорам кінотеатрів повчитися працювати в ентузіаста, який, безперечно, ніякої платні не одержує.

І знову я наголошую на виграші: ні, не на фінансовому, хоча він і не стоїть на останньому місці, — а на моральному. На наших очах розширюються права громадськості.

Керівництво на громадських засадах здійснюється також у кінотеатрах Долинського, Новоукраїнського, Бобринецького, Гайворонського та багатьох інших районів області.

П. КУРИЩЕНКО, заступник начальника відділу кінофікації і кінопрокату обласного управління культури.

мендувати здібних юнаків і дівчат до Народного театру...

— Брикетна фабрика? Там у вас самодіяльність ае-

І ТЕРМІНОВА!

погана. Що ж ви своїх митців в «чотирьох стінах» тримаєте. Хай ідуть на підкріплення до Сагайдакова.

І люди приходять. Але після двох-трьох занять зникають.

— Не цікаво, — виправдовуються. — Нудно.

Вони, безумовно, праві. Найкраща агітація за колектив — це захоплююча творча робота над виставою. Зраз в Народному театрі така робота не ведеться. Репетиції проходять на досить низькому рівні. Вони позбавлені справжнього горіння з боку керівників, а тому не можуть запалити чудовим полум'ям мистецтва і учасників.

БУЛО б зовсім неввічливо звинувачувати керівників театру в обмеженості знань чи в небажаний працювати. Ні, Іван Петрович Сагайдаков близько шестидесяти років віддав театральній справі. В розмові зі мною він сказав:

— Позбавити мене сьогодні можливості бути самодіяльністю, теж саме, що птаха крил лишити. Мені не буде чим жити.

І віряться, що це не просто красиві слова, не плинномовне твердження, а глибока правда. Але любов до мистецтва не може виправдати тих недоліків, які є в діяльності І. П. Сагайдакова. Він веде репетиції дещо старими прийомами — головним чином користуються методом «показу» (тобто показує як грати той чи інший образ) і зовсім забуває про метод «роз'яснення». Години занять часто відводяться доведеним спогадам про минуле, дореволюційне буття акторів.

Вільно чи не вільно постановники не дає змоги розвиватись творчій ініціативі артистів. По суті учасники Народного театру перетворюються в слухняних виконавців волі режисера.

— Іван Петрович ніколи не прислухається до думки аматора, — говорить працівник електромеханічного заводу Володимир Степанов. — Вважає, що його трактовка певної сцени не може підлягати обговоренню.

В справедливості цього твердження мені зразу ж довелося переконатися. На одній репетиції (як і звичайно, на п'яти присутньо всього 4—5 чоловік) виконавці ролі американського льотчика Роджера Володимир Бомута став радитися з режисером відносно інтерпретації одного з епізодів. Артист цілком вірно не погоджувався з тією трактовкою, яку запропонував постановник. І. П. Сагайдаков категорично заперечував, не висуваючи, однак, якихось переконливих доказів. Володимир залишив заняття.

В своїй роботі над образом учасники театру часто йдуть навпомаки, бо не мають чіткого уявлення про роль.

— У нас така дисципліна, — визнає Іван Петрович, — що я не можу навіть на першу чітку вимогу п'єси зібрати всіх зайнятих в ній. Тому ніколи не повинна глибоко аналізуватися ідея, тема, сюжет образу твору.

ДИСЦИПЛІНА! Саме вона є найважливішою рисою сучасної «п'ятої» олександрійців. Переважна більшість артистів театру відвідує заняття від випадку до випадку. Лише Іван Петрович Сагайдаков вважає обов'язком приходити рівно о 19 годнині. Інші можуть вийти і о двадцятій, і о двадцять першій... Режисер повинен зуміти, що за таких умов театр ніколи не зможе стати культурно-просвітним центром міста. Він зник. Цілковито нати постановову президії обкому профспілки працівників культури від 6 січня 1961 року, в якій, зокрема, йдеться про необхідність підняти рівень постановочної роботи театру. І. П. Сагайдакову І. П. поліпшити підбір репертуару і підвищити якість підготовки вистав, а також випускати в строки, згідно положення про народні театри, не менше 2—3 багатоактових спектаклів за рік, а не готувати один на протязі 9—10 місяців — М. Б.)

(Закінчення на 4-й стор.)

КЛУБ КОМУНІСТИЧНОЇ МОРАЛІ

ський районний клуб комуністичної моралі. Поруч — великий щит з текстом морального кодексу будівника комунізму.

Двічі на тиждень яскраві реклами кличуть молодих у клуб. І юнаки та дівчата ідуть гуди, ідуть у свій клуб. У ФОНЕ клубу — веселий гамір, жарти, сміх. Натовп зібрався біля свіжого номера стінгазети «Карикатури з натури». Від групи відділяється юнак. Насуплений погляд, натягнутий на лоба картуз, піднятий комір пальта... Мовчки покидає приміщення. «Не подобається!»... Юнаки і дівчата презирливо дивляться вслід «Кадіку». «Кадік» — це вигадане ім'я, яким назвав себе хлопець, наслідуючи свого товариша «Маріка».

Через день «Кадік» прийшов у раду клубу: — Все! Кінчено! Більше я не потраплю в газету, і, взагалі... давайте я вам буду допомагати.

Щоденно пропадає вечорами в клубі, допомагає в роботі, випускає сатиричну стінгазету, ту саму газету, в яку сам потрапив за свої «гріхи». Прізвище цього юнака ми навмисне не називаємо. Він уже на вірному шляху...

Створено клуб комуністичної моралі в грудні минулого року на базі районного Будинку культури. Роботу клубу планує і організує рада клубу, в складі якої дев'ять осіб. Очолює її секретар райкому ЛКСМУ Микола Пашолок.

В своїй планшаді рада намічає проведення заходів, які б у доступній формі пролагували рішення ХХІІ з'їзду КПРС, служили справі виховання нової людини.

За три місяці роботи в клубі проведено чотири комсомольських весілля. Ось як проходило одруження працівниці чайної Віри Лабунської і робітника цукрового відділу Миколи Гончара. Клуб не міг вмістити всіх бажаних бути на цій урочистій церемонії. Великий зал святково прикрашений. Від дверей до сцени — килимова доріжка, по якій молоді проходять до столу. Тх радо зустрічає завідувач райбюро ЗАГСу. Тут же на сцені за великим столом сидять батьки молодих, представник райкому ЛКСМУ, депутат райради.

Після урочистої реєстрації шлюбів до молодих підходить депутат райради т. Коваль. Він підносить молодим хліб-сіль, «гілочку дружби» — молоденьку зелену гілочку, як символ вічної молодості, життя, кохання молодих. Вручається Свідоцтво про одруження.

Секретар райкому ЛКСМУ Б. Капцянський, товариші з організації, де працюють молоді, поздоровляють їх і вручають подарунки. Щирі побажання щастя, довгих років сумісного життя. Шампанське наповнює чарки. Молоді цоклюються. Весь зал вигукує «гірко».

Гримить здравниця, у виконанні хорів Будинку культури. Потім на прохання молодих виконується вальс. Молоді танцюють. Потім — концерт.

Так організуються всі весілля. І ті, що проводяться в Будинку культури, і ті, що проводяться в селах. Члени ради клубу вже тричі виїжджали організувати весілля в селах району.

На такі весілля часто заходять люди старшого покоління. А нещодавно місцевий піп прислав матушку подивитись, як комсомол організує весілля. І зробив висновок: «Мабуть, матушко, пора нам звідси. Кінчається наша діяльність...»

Красномовний фікст! Рада клубу не обмежує свою роботу стінами Будинку культури. Нагороджений досвід роботи члени ради щедро передають культпрацівникам сіл. Так, було проведено показовий вечір відпочинку в с. Панчевому, читачка конференція в зоотехнікумі та ін.

Членам ради часто доводиться бесідувати не лише з людьми, які відвідують клуб, але і з такими, які сюди не заглядають. Скільки довелось поводитись з Володимиром Саенком, щоб наставити його на вірний шлях. Він ніде не працював, часто пиячив, хуліганив. Дома змушався над матір'ю. Члени ради зацікавилися хлопцем. Після втручання членів ради, працівників міліції нічого не змінилось. Той вирішив В. Саенка покарати товариським судом. Важко було йому слухати гіркі слова правди. Важко, але «дійшло». Нині Володимир працює на хлібприймальному пункті, став поводитись добре.

Подібні приклади не поодинокі. В райцентрі більшість хороших людей. Та трапляються і деякі такі, з ким доводиться чимало поводитись, перш ніж наставити їх на вірний шлях. Клуб, власне, і створений для того, щоб таких людей не було на нашому шляху до комунізму.

В ЧАБАНЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

ТЕАТР

В АНТРАКТІ вистави «Кухарка за мужем» сперечались завзяті театралі. Хтось гаряче доводив, що ні в кіно, ні в театрі немає зараз комедійних творів, гідних нашої великої епохи. Хтось ехидно жартував, що А. Софронів ще продовжить життя кухарки, і ми зустрінемось з Павліною Казанець або в космосі, або в комунізмі. А похилого віку чоловік, з сивими скронями, яким байдуже кинув фразу: «Ні, це не Гоголь».

Звичайно, це ще не гоголівська сатира, це не класична комедія характерів, в якій майбутні критики будуть відшукувати зримі риси нашого буття. І все ж персонажі комедії А. Софронова надзвичайно близькі нам, вони наші сучасники. Герої п'єси, потрапляючи в комедійні ситуації, дихають справжнім життям, і пульс його ми відчуваємо кожної хвилини. Нас не дивують колгоспні ресторани, Палац культури. Герої комедії

говорять про постановку на клубній сцені творів О. Островського, В. Шекспіра. Культура зайняла велике місце в житті цих людей, і вони вперто йдуть вперед, дзвінко радіючи завтрашньому дню.

Зустріч з персонажами «Кухарка за мужем» нагадує побачення з старими друзями, яких ми давно не бачили. В житті героїв твору, з якими ми познайомились ще в комедії Софронова «Кухарка», відбулися значні зміни. Павліна вийшла заміж за Казанця і працює директором ресторану «Південна зірка». Галина Сахно стала дружиною Серафима Чайки. Все йшло добре, поки в станиці не з'явилась випускниця театрального інституту Маша Чубукова. Вона прийшла керувати сільським драматичним колективом.

...Що в Машу захоується Андрій Пчілка зі своїм «музично-ліричним» серцем нічого дивного немає.

Але, що за новим режисером почнуть унадати Степан Казанець і Серафим Чайка, — це вже нікому і в голову не збрело.

Саме з цього факту і починають розгортатись гострі, комедійні конфлікти твору. В п'єсі багато гумору, вона написана соковитою, народною мовою.

На сцені Кіровоградського українського театру імені М. Л. Кропивницького комедію А. Софронова поставив М. Яковський. Режисер щасливо уник гроtesкових прийомів, які настирливо лізуть в комедію. У виставі все логічно, все закономірно, постановник надзвичайно обережно веде акторів, нагнітаючи хорший комедійний темп. Сприяє успіхові вистави і художнє оформлення М. Сакевича, який знайшов лаконічний і дуже дійовий майданчик для комедійного твору.

У спектаклі є ряд акторських удач. В першу чергу, — це прекрасний образ

Тимофія Сливки у виконанні артиста Г. Семінова. Скільки в ньому гумору, простоти і безпосередньої життєвості! Образ Сливки до деякої міри перегукується з класичним образом шолоховського дідка Шукаря. Він цілісний і скульптурний від початку до кінця.

Радує своїм виконанням ролі Павліни С. Казанець. Її героїня — глибока, чесна людина, яка вміє боротися за своє щастя. Артистка створює образ розумної, привабливої і хитрої жінки. І все ж кохачесь побажати здібній виконавиці бути більш уважною до себе, позбутися позування і самокохання, яке інколи відчувається у її грі.

Велика творча вдача актора М. Стороженка у ролі Андрія Пчілки. Ми віримо в чистоту почуттів Андрія, він підкупав своєю чесністю і ліризмом.

Темпераментно ведуть свої ролі І. Терентьев (Степан Казанець) і Г. Рябовол (Серафим Чайка).

Не можна назвати вдалою роботу Заслуженої артистки УРСР Л. Пчілської над образом Галини Чайки. Навіщо ставити виконавицю в таке складне становище? Адже роль не підходить їй за віком. Тому артистка надзвичайно голосно розмовляє (вщє за партнерів на цілий тон), але молодості цим не досягає. В результаті у актриси багато награвання.

Якось скованний і боязкий Іван Нелюба — артист Д. Бурцев. Занадто посереджена виконавиця ролі Маші Р. Афанасьєва. Враження таке, що їй невідомий жанр драматичного твору. Вона грає що завгодно, але зовсім не комедію.

Вистава закінчена, публіка в чудовому настрої залишає театр, а я не можу забути фразу, сказану людиною з сивими скронями: «Ні, це не Гоголь».

Звичайно, так. Але все ж ми були присутні на веселому, оптимістичному спектаклі про людей кубанських полів.

О. ГУДАЛОВ.



На знімку: відмінниця Олександрійської мушкетер Валє СОЛІСТА.

Фото Г. ТАНСЬКОГО.

ПЕРШІЙ В РАЙОНІ

Нещодавно при Новоархангельському районному Будинку культури почав працювати клуб комуністичної моралі, створений райкомом комсомолу. Уже відбулося перше засідання нового закладу культури.

Була обрана рада клубу, затверджений план роботи на перший квартал. Присутні прослухали доповідь лектора райкому партії т. Георгієв «Життя і працювати за принципом морального кодексу будівника комунізму». Потім відбувся концерт.

М. ЗАЛІЗНЯК,
заступник голови ради клубу комуністичної моралі.



ЧЕРВОНИЙ КУТОК

В деяких бригадах і на фермах колгоспів погано працюють червоні кутки.

У злітах отак-то його й величають, А він червоніє від сорому того.

Хотів провалитись — стовп піднірають, На двері замка поценили важкого.

Книга входить в кожний дім

...З приміщення вийшов останній читач. Завідуюча бібліотекою Н. М. Атрап підійшла до вікна і замислилась. Надворі стогнав вітер, зі злістю тягнув снігові сувої.

Тихенько скрипнули парадні двері. В коридорі почувши квапливі кроки. До бібліотеки ввійшла рожева від морозу робітниця будівельно-монтажного управління № 2 Віра Ключник.

— Ось, переписала жителів двох вулиць, — вилала дівчина, і простягла два учнівських зошити.

...Як саме залучити більше читачів до бібліотеки? Таке питання невідступно переслідувало Надію Маркіану.

— Про що замислилась? — запитала її якась одна з читачок Галина Балан.

— Думаю, як розширити коло читачів.

— Я вже цього добилась, — зауважила Балан, і, зустрівши здивований погляд завідувачки, пояснила. — По вечорах збираю до себе сусідів і проводжу з ними голосні читки. Спочатку проходили вони без особливого захоплення, а тепер...

— То чи не провести нам сімейний перепис населення на Новомиколаївці і Новонекрасівці? — запитала Надія Маркіанна. — Це дозволить нам виявити, хто

систематично читає книги, а хто ні.

Вже наступного дня завідувачка бібліотекою завітала в гуртожиток будівельників. В червоному кутку зібралась група робітниць. Вони про щось жваво сперечались. Надія Маркіанна поділилась з ними своїми думками, попросила допомоги.

— Я згодна...

— І я... — загомонили дівчата.

Та найбільш активними виявились Віра Ключник, Віра Ігнатенко, Євдокія Оленюк, Віра Школярєва.

Почалися подвірні обходи, після яких вдалось з'ясувати, що деякі товариші, зокрема вчителька Є. П. Борисова, слюсар заводу «Червона зірка» П. Г. Кривенко та багато інших мають власні великі бібліотеки. А втім, головним підсумком цієї роботи був ріст читачів бібліотеки імені О. М. Горького. Якщо на кінець 1960 року бібліотеку постійно відвідувало 1.170 чоловік, то зараз їх кількість збільшилась до 2.050.

В бібліотеці є читальний зал. Для тих, хто за станом здоров'я не може його відвідувати, пенсіонерка Є. М. Зіленберг розносить літературу по місцю проживання.

Г. ТОЛОК,
наш позаштатний кореспондент.

МОЄ ІНТЕРВ'Ю у працівників культури

Наш спецкор Федько КРОПИВА звернувся до працівників культури області з одним питанням: «Якими успіхами ви зустрічаєте свою обласну конференцію?»

Нижче друкуємо деякі відповіді.

Першим словом взяв завідувачий Онурфільським районним відділом культури Григорій Деметріювич Горючий. Міцний, високий. Великою хусткою втер те, що знаходиться на середині обличчя, відкашлявся:

— Скажу без зайвої скромності, керівана мною культура району стоїть на високому рівні. Особливих успіхів я досяг в галузі забезпечення культурних закладів кадрами. Тільки за минулий рік змінилось близько половини завідувачів сільських клубами. Справа цифра! Інколи сам дивуюсь: чого вони, дурні, тікають. Ажє перелягаю я їх діяльність рідко, практично допомагаю ще рідше. Сиди собі спокійненько і тільки у райвідділі зведення надсилай...

Тебе, Федоре, цікавить, як я добираю людей на роботу? Скажу. Головне, щоб майбутній керівник міг рознітитися. Не вірши? Ось тобі факти. В селі Зибкому завідує клубом т. Башаков. У нього початкова освіта.

Можу й про інших розповісти...

В. УЛІЗКО — завідувач Ульяновським районним відділом культури.

— Успіхи питання? Будь ласка, скільки завгодно. Ось, наприклад, хороні колективні. Так, так, зростає їх кількість в районі. В 1960 р. хороних гуртків було 25, в 1961 р. — 24, в 1962 р. — 23. Непереконливо кажете? Ну, це вже зайва придирливість.

А ось успіхи, які не зможе заперечити ніхто і навіть ти, Федько, з своїм гумористичноколючим характером. В районі працює 93 гуртки художньої самодіяльності, в яких

бере участь 1263 чоловіки! Шо ти там, Федьку, підраховуєш? Скільки в середньому людей в одному гуртку? Та то зайва бухгалтерія... Чого дивись на мене? Думаєш, почервонію від цих цифр. Дудки!...

Про кадри... І говорити нічого. Кадри—воі (В. Улізко показує якийсь папір). Кажеш, мілко плавають в своїй роботі. Не знаю, не до того мені, щоб до кожного на водні вигули їздити та дивитись як вони плавають. Знаю, що на семінари, які організує обласний Будинок народної творчості, лише двічі за два роки наші їздили. Організувати велику роботу по навчанню кадрів на місці вважаю зайвим клопотом...

В. СИПАРЕНКО — завідувач клубом і секретар комсомольської організації колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району.

— Дває ти, Федько, справжній дивак! І не хитрий, бо відшмагати мене все одно не вдається. Ну, де ти чув, щоб молоді нашого колгоспу пудгувала? Поміркуй — живемо в райцентрі... Що? Колгоспний клуб частенько на замку? Та я ж до того і веду — хочеш дозвілля своє культурненько провести, то йди в райцентріський заклад, ніхто не буде затримувати. А що ж поробиш — не подобається молоді в нашому клубі, критику стали наводити, отож і чіпляємо інколи замка. Втрояли?

Федько КРОПИВА.

МАЙСТРИ ГАРНОГО ВБРАННЯ

МАШИНИСТ Знам'янсько-го паровозного депо Володимир Сімаков зайшов в примірючну кабіну. Він одягнув новий костюм, пошитий на виплату, і подивився в люстро.

— Ну, як? — запитав майстер Володимир Аністратенко.

Замовник посміхнувся.

— Я задоволений. Все зроблено акуратно.

...Знам'янська швейна майстерня відділу робітничого постачання (НОД-3) користується доброю репу-

тацією в трудящих міста. В її невеликому колективі є справжні майстри своєї справи. Ось уже більше трьох років трудиться комсомолець Володимир Аністратенко. Чоловічий одяг, пошитий ним, завжди красивий і нарядний. Висококваліфікований майстер, він завжди приїде на допомогу замовнику при виборі тканини, фасону.

Красиво і акуратно шве жіночий одяг швея комсомолка Інна Кучерова.

В книзі скарг і пропозицій

майстерні немає жодної скарги. Що не сторінка — хороші відгуки. В майстерні замовники мають змогу підібрати матеріал різних сортів і кольорів, познайомитися в журналі мод з останніми фасонами одягу.

— Одягнути трудящих міста якомога краще, — говорить завідувач майстернею т. Лебедев, — наше першочергове завдання.

В. ПРАВЕЦЬКИЙ,
помічник машиніста паровоза.
ст. Знам'янка.



На знімку: виступ естрадного оркестру військових моряків у клубі корабля. Котельний машиніст — комсомолец Василь Старчук виконує пісню «Московські вікна».
Знімок Ф. МАСТЮКОВА і С. КАССІНА.
Фотохроніка ТАРС.

Гумористичне ОПОВІДАННЯ

Левкове КОХАННЯ

ФАКТ неспростований: Левко кохає Лідку. Кохає так, що почуття його можна порівняти хіба що з почуттями Ромео. Але ж Левко — хлопець сучасний. Він не терпить хлипкої сентиментальності. Кохання на його думку — це річ, про яку не можна виголошувати гучних промов, випробовуючи при цьому кулаком міць своєї грудної клітки.

Однак при зустрічі Левка з Лідкою його язик одразу розв'язується і притомно сипле, різно силе горохом слів, а очі зорять найніжнішими променями, зорять всіма кольорами радуги. Але скажіть, що з того? Лідка неприступна, недосяжна, і її увага спокійно обтікає жар Левкового кохання холодним струменем. Спробуйте-но перенести таке! А з хлопцем і так твориться щось неймовірне. Ось сьогодні в заводській ідальні під час обідньої перерви Левко замість грошей тицьнув касирші здоровезного гайкового ключа і на довершення чай заїв котлетою. Микола — закладничий Левковий друг — диву давався — на що тільки не здібні «підступні» дівчата. Врешті-решт він не міг далі терпіти цього і, за власним висловом, вирішив вилупити ідею, яка має врятувати Левка від згуби. До кінця робочого дня його мозок працював на повну потужність, через що майстер і вичитав йому за неохайно обточену деталь. І все ж у даному випадку Миколин хист мов трясця вихопила — нічого путящого в голову не приходило.

ДОДОМУ хлопці поверталися обидва похнюплені. Десь на півдорозі Микола не стерпів:

— Левко! — мовив він благально. — Я не в силі далі спостерігати, як ти безнадійно сохнеш, остаточно занепадаєш. Хочу порадити тобі...

— Лідка чхати хотіла на твої поради, — люто процидів кризь зуби Левко.

— А ти не лізь у пузир. М'ямля, — вибухнув гнівом Микола. — Ну хіба це кохання, коли людині ліпше втопитися, повіситися, аніж дивитися трагічним поглядом на світ. І це в наш атомний вік? Та й дівчат — хоч греблю гати. Ну чого ти домагаєшся від цієї невдачної гордячки Лідки? Воля ж безсвідомо нехтує тобою, таким гарним козаком. Бач, прилипла до отого нікчеми Фердинанда. Чубинсько у нього, що розпатлана грива мустанга, носа в небо ппе (пхі, дабе яке!) і тільки вміє бугі-вугі виламувати. Стиляга заеклий, одним словом. Ще й форсенть — штангою, мов калачем, граюць.

Треба віддати Миколі належне — говорив він натхненно і здавалось, навіть переконливо. Тільки Левко несподівано обірвав друга:

— Перестань цвірінкати. Набрідло слухати, все торочиш про одне й те ж.

Минуло кілька днів. Левко ходив сам не свій, хирів. І тут одного разу Микола надміру величним жестом лягнув себе по лобі, а по тому з бурхливою радістю вигукнув: «Еврика!»

— Єсть, лідко візьми, — збуджено заговорив він. — Попала на зуб одна ідейка. Розжувати її лишеень-у-у, класичний спосіб. Ти, Левко, одразу розкоlesh кам'яне серце красуні Лідки, — закотивши очі, виспівував Микола. — З нього фонтаном заб'є у спрагле змучене русло твоїх почуттів нестримна і животворна жадоба кохання.

— Залиш вибрики своєї скудної оригінальності, — холодно сказав Левко.

— Друже мій, клянусь, що колесо закрутиться в зворотний бік, — вигукнув Микола.

— Що ж, кажи, — недовірлива цікавість посягнула на голос Левка.

— Тобі треба втнути щось героїське. Історія достеменно засвідчує, що рицарі своєю винаятковою мужністю ставили на коліна найгордовитіших жінок.

— В чому ж ти пропонуєш мені проявити героїство? — Левко перебив друга вбівчою іронією. — Виконувати змінне завдання на двісті п'ять і три десятіх процента, чи внести дерзновенну раціоналізаторську пропозицію? А може попроситися у польот на Місяць? — Левко обвів свою хмлу фігуру знушальним поглядом.

— Ні, ні і ні, — заперечив Микола. — Сьогодні Лідка повертатиметься додому пізно — затримається у Палаці культури на репетиції співочого гуртка...

Далі Микола, наче боячись, що хтось підслухає, таємничо зашепотів другові на вухо. І коли він з усіма подробицями виклав свій план, Левкове обличчя захлюпнулось повністю усмішці. Хлопець цвів від щастя, виданого йому Миколою авансом, і на кінець навіть розчулювався:

— Ти справжній друг, Миколо!

О Х. І НЕТЕРПІЛОСЯ Левкові. Прямо місця собі не знаходив. Мислено він уже розгулював з Лідкою пишними кучерявими алеями міського парку, вів безтурботну балаканину, на яку здатні тільки закохані; йшов з Лідкою в кіно; до пізньої ночі стояв під зоряним небом і наче ненароком... Хтозна, відносно пошлітку, то краще не забігати наперед. А тільки вечір розкрилося темрявою над містом, Левко подався у домовлене місце. Подався, хоча до визначеного часу залишилось годин зо дві. Та краще раніше, ніж пізно.

Ось і потрібний провулок. Темний і вигнутий, мов баранячий ріг. Левко стає під розлогим кленом, мріє і міркує про те, що комусь, мабуть, лінки почепити на стовпах електричних ліхтарі, а може бюрократична тяганина заїла... Принаймні, сьогодні це стане йому в пригоді.

Знічев'я Левко запалює цигарку. Загледівши в тертя вогник, переходить чомусь старанно прокашлюються і прискорюють крок...

Несподівано мрійливі Левкові думки наче здимлюються. У провулку з'являється Лідка з юнаком. Левкове серце від хвилювання проколює по всьому тілу хвилю нервових ударів. Будіть-то Левка різко протягують по гофрованій пральній дошці.

Лідка і юнак зупиняються. Він пробає обняти дівчину.

— Не треба, пусти, — пручається Лідка.

— Лідо, один поцілунок... — благає приглушенням голосом юнак.

Левко звіром висковзує з укриття. Наближається до пари.

— Ей, хлопче, не дури, — кричить він і грізно наступає на юнака.

— А я і не дурую.. Я без обману, — злякано говорить юнак і чомусь задкує від Лідки.

— Так, ще не вистачало тільки обману, — як справжній лев ринчить Левко.

— Та я... що ти... я ж нічого... — белькоче юнак.

Левко, ще не добравши тям, в гарячці кидається на юнака.

— Ой, шаравул... вбивають... — волає раптом юнак і миттю показує Левкові спину.

ЛЕВКО ошелешений. Як же так? Не вже Вітька здрейфів, і героїський вчинок не розігрався. А Микола ж рувачся. Дарма тільки тренувався Левко. Тільки ж голос, здається, знайомий був...

А Лідка розпатливо сплескує руками.

— Ну що ти наробив, га? Клевки тобі бракує, рицар печального образу?

— Лідо, пробач, будь ласка, — Левко вкрай знічлий і нічого не розуміє.

Дівчину ще лютиша злість добирає.

— Скажи, ти спеціально прогнав Фердинанда, да? Це в тебе такі варварські методи розбивати щасливі пари?

Здивуванню Левка немає меж:

— Так то був Фердинанд?! — він заходиться реготом.

— Ох і парубійка підчепила, боягуза...

Лідка на деякий час замовкає. Потім якось жаліливо говорить:

— А ти, Левко, правий. Який же він боягузливий — Фердинанд.

Левко спохвачується і дивиться на годинника. Тож зараз тільки десять годин вечора. За підрахунками Лідка мала йти додому об одинадцятій...

— Ти чого сьогодні так рано? — запитує її.

— Репетиція не відбулась. Петро Кирилович — керівник наш — захворів, — відповідає Лідка і ні з того ні з сього схлипує, — Лево, боязько одній... Мені ж далеко... Всі ви з першого погляду сумирні, а на ділі... Радість неймовірна охоплює Левка.

— Я проведу, проведу тебе, Лідо. Зі мною самого чорта не бієш...

Мі певні, що зараз очі Левка зорять найніжнішими променями, зорять всіма кольорами радуги. Та, звичайно, темного вечора це нелегко побачити.

Левко обережно бере Лідку, — своєю мрію, під руку. Однак далі немає рації розповідати. Факт ясний і неспростований: на цей раз Лідкина увага натрапила прямо на жар Левкового серця. Чи може вона текти тепер холодним струменем?

Анатолій ТАРАН.

ПОТРІБНА ДОПОМОГА. І ТЕРМІНОВА!

(Закінчення).

У олександрійців зовсім занедбано навчальний процес. Аматори не вивчають такі колючі необхідні предмети, як грим, не знайомляться з системою К. С. Станіславського, не працюють над етюдами, розвитком своїх музичних здібностей, тобто не оволодівають технологією акторської майстерності.

БУЛО б неввірно вважати винуватцем усіх цих недоліків тільки режисера. Багато ще в нашому самодіяльному мистецтві великих і малих організаційно-творчих проблем, для вирішення яких потрібний колективний розум, колективний талант і колективні зусилля. А саме міцного здорового колективу в Народному театрі і немає. Є просто список людей. Одні з них по-справжньому люблять сцену, інші... Якось напередодні візнього спектаклю «Нечиста сила» виконавець головної ролі Анатолій М. оголосив «страйк».

— Заплатите три карбованці добових — поїду, — заявив він Івану Петровичу. — Якщо ні — залишаюся дома.

На жаль, подібний факт не поодинокий. Він свідчить про те, що серед аматорів не ведеться ніякої виховної роботи. Саме тому і відбувається викривлення поняття «самодіяльність».

Якісь дивовижні відносини встановились і між режисером та директором міського Будинку культури І. К. Віпецьким.

— Не розумію, в чому моя провинна, — безпомічно розводить руками Ісаак Калманович. — Я ж йому не заважаю.

Так, не заважає, але й... не допомагає. Не бажає по-діловому займатися справами театру.

ВЕЧОРАМИ ми подовгу розмовляли з режисером. Іван Петрович Сагайдаков цілком справедливо скаржився на недостатню увагу з боку «старшого брата» — театру імені М. Л. Кропивницького. Дійсно, професійні артисти зовсім не цікавляться своїми самодіяльними колегами.

Повністю згодний з вами, Іване Петровичу, що громадські організації Олександрії могли б більш детально вникати в справи Народного театру. Зокрема, сприяти тому, щоб учасники колективу працювали на своїх підприємствах в одну зміну. Але, пробачте за відвертість, яка шапа, така й дяка. Адже в житті міста майже не відчувається діяльності Народного театру. Самодіяльні митці дуже рідко виступають перед глядачами. Так, вистава «Битва в пугі» була показана всього два рази. Артисти театру не стали застрільниками розвитку самодіяльності на своїх підприємствах. А це їх прямий обов'язок.

Народний театр — вища форма художньої самодіяльності. Він повинен перетворитися в справжню школу комуністичного виховання трудящих, у нього мають вчитися всі драматичні гуртки області. У Олександрійського Народного театру зараз немає чому вчитися. Йому самому потрібна допомога. І термінова!

М. БАРСЬКИЙ,
спецкор. «Молодого комунара».

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КИНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «МИР». «Люди на льоду». Початок о 9 год. 40 хв. та 11 год. 45 хв. ранку, 1 год. 10 хв., 2 год. 55 хв., 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 25 хв., 8 год. 10 хв., 9 год. 55 хв. вечора.
КІНОТЕАТР «СИВАШЕЦЬ».

Для дітей «Ім було дев'ятнадцять». Початок о 2 год. дня. «Сміх у раю». Початок о 10 год. ранку, 12 год., 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.
КІНОТЕАТР ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Якщо кожен з нас» та «Золотий м'яч». Початок о 10 год. ранку, 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.
КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальний фільм «День молоді людини». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «Діпчина Тянь-Шаню». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

ПИСЬМІТЬ!

Адреса редакції: м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.
«Молодий комунар» — орган Кировоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кировоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефон редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
БК 00077. Зам. 1528. Т. 27.000.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!
Кировоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.